

Bilag 28.

INDUSTRIRAADET

Den 23. marts 1971.

1. Indledningsvis vil Industriraadet gerne fastslå, at lovforslaget må opfattes med den selvfølgeligelige underforståelse, at handelsministeren samtidig med lovens ikrafttræden ophæver den gældende prisstoplov.

2. Handelsministeren har i sin fremsættelsestale og i de indledende bemærkninger til lovforslaget fremhævet prisstabiliseringen og den økonomiske stabilisering som et hovedsigte med forslaget. Handelsministeren har fremhævet de positive virkninger af prisstoploven, som et uændret pristal gennem de sidste fire måneder er udtryk for, og med glæde konstateret, at erhvervslivet således har overholdt prisstoplovens bestemmelser.

Raadet må allerede på dette punkt erklære sig principielt uenig med ministeren og dermed med regeringen i, at dette hovedsigte skulle være et mål i sig selv, navnlig under de vilkår, der gælder for erhvervslivet i den nuværende periode. Hovedproblemerne for dansk erhvervsliv i almindelighed og industrien i særdeleshed er i dag den uhyggelige mangel på kapital og finansieringsmuligheder; dette er en realitet, der sættes i et ganske særligt perspektiv af den forestående indtræden i Fællesmarkedet og den deraf følgende stigende konkurrence på det danske hjemmemarked. Konstateringen af pristalsstabiliteten er samtidig en konstatering af, at industriens i forvejen alvorligt svækkede selvfinansieringsgrad er yderligere nedsat, da prisstoppet jo har været en særskat på erhvervslivet. De faldende investeringer i dansk industri med den gældende kreditstramning gør det ikke vanskeligt at forudsige en svækkelse i konkurrenceevnen på hjemmemarkedet og i eksporten.

3. I denne situation og med seks måneders prisstop bag sig, som i overensstemmelse med Industriraadets skrivelse til Udvalget af 7. oktober 1970 ikke havde positive virkninger på betalingsbalancen og ej heller som bebudet blev fulgt op af foranstaltninger, der kunne antages at have en sådan virkning, for hvilke prisstoppet kunne

anses som en art kompensation, er det altså, at regeringen foreslår, at bl. a. industrien skal underkastes en permanent restriktiv prislov, hvor priserne på et fuldstændig tilfældigt valgt tidspunkt danner en øverste grænse for virksomhedens avance og endda med fradrag af de omkostninger, der ikke kan indregnes efter kalkulationsreglerne i lovforslagets § 5, herunder navnlig den dyrtidsportion, som virksomhederne for langt de flestes vedkommende ikke nåede at indkalkulere i realiserede priser inden den 22. september 1970, men i det hele taget råvare- og andre omkostningsstigninger fra før denne dato.

Ganske vist er der en dispensationsmulighed, men samtlige erhvervsvirksomheder skal efter reglerne for en sådan dispensation ikke kunne opnå mere end de 10-11 pct. i forrentning af den arbejdende kapital, som hidtil alene har været grænsen for såkaldte dominerende enkeltvirksomheder.

Lovforslaget betyder samtidig, at virksomhederne ikke har nogen mulighed for at differentiere deres priser efter markedsf forholdene, end ikke selv om den gennemsnitlige samlede bruttoavance er uændret, eller, sagt med andre ord, virksomhederne får ingen mulighed for at kompensere for tabet på nogle varer med øget avance på andre. På denne måde forhindres den frie konkurrences prismekanisme i at virke, og hvis dette gennemføres som en permanent lov, ødelægges det økonomiske system i realiteten.

4. Industrien kunne måske have forstået og accepteret en sådan lovgivning under et stærkt efterspørgselspres med meget kraftige inflationære tendenser som en kortvarig midlertidig lovgivning, men det er aldeles ubegribeligt, at man på et tidspunkt, hvor tendenserne går i stik modsat retning, og hvor man netop har været gennem alle tiders mest restriktive prislov, vil fremsætte forslag med disse principper som en ikke alene midlertidig, men permanent lov.

Efter Industriraadets overbevisning, der